

Lịch sử
Chủ đề: Xuân Đinh Dậu nhớ về Mậu Thân 68
Chúa Nhật, 15 tháng Giêng năm 2017
Tác Giả: Tiến Sĩ Trần An Bài

Tướng Nguyễn Ngọc Loan trong biến cố Tết Mậu Thân

Di ảnh Cố Thiếu Tướng
NGUYỄN NGỌC LOAN
FEB-11-1930 * JUL-14-1998

Lời giới thiệu: Nhân kỷ niệm 45 năm biến cố Tết Mậu Thân 1968, người Việt quốc gia hẳn không bao giờ quên những cảnh tượng tang thương đẫm máu do cộng sản Bắc Việt gây nên. Riêng ngành Cảnh Sát Quốc Gia Việt Nam Cộng Hòa (CSQGVNCH), có một câu chuyện thật, thật 100%. Câu chuyện ấy vang lừng khắp thế giới. Và, được kết thúc với nhiều đau thương, nghiệt ngã. Sau đó, kéo tới việc “người bạn đồng minh” Hoa kỳ bán đứng và VNCH bị bức tử; hàng triệu người Việt nam đã phải bỏ nước ra đi tỵ nạn CS tại các quốc gia Tự do trên khắp thế giới, và hàng vạn quân, cán, chính VNCH phải trải qua bao nhiêu năm tháng tù đầy, tù nhục... trong các trại giam trá hình dưới mỹ từ “trại tập trung cải tạo”.

Câu chuyện thật nêu trên về “Tướng Nguyễn Ngọc Loan Trong Biến Cố Tết Mậu Thân”. Kính mời quý độc giả cùng theo dõi. --Khuyết danh.

1. Tết Mậu Thân 1968 Mịt Mù Khói Lửa

Bằng Hiệp Ước Genève năm 1954, các cường quốc trên thế giới đã chia cắt nước Việt Nam thành hai lãnh thổ với hai chế độ chính trị hoàn toàn khác nhau về ý thức hệ: Miền Bắc là nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa, theo khối Cộng sản quốc tế. Miền Nam là nước Việt Nam Cộng Hòa theo khối Thế giới tự do.

Tuy nhiên, ngay khi ký Hiệp Ước, miền Bắc đã có kế hoạch xâm chiếm miền Nam bằng võ lực. Họ gài cán bộ để hoạt động du kích, chôn mìn, đặt bàn chông, tấn công quân đội VNCH và tiêu hủy các làng mạc của dân chúng miền Nam. Sau đó, họ thiết lập đường mòn Hồ Chí Minh dọc biên giới Lào-Cao Miên để chuyển quân và vũ khí, đạn dược từ miền Bắc vào Nam.

Cuối năm 1967, khi quân đội Hoa Kỳ đã gửi đến Nam Việt Nam khoảng 500 ngàn quân, Bắc Việt muốn chọn Khe Sanh làm địa điểm giao tranh thư hùng giống như mặt trận Điện Biên Phủ năm xưa. Đồng thời, Bắc Việt cũng muốn dùng mặt trận Khe Sanh để che giấu kế hoạch tổng công kích trên toàn lãnh thổ VNCH vào dịp Tết Mậu Thân 1968 để phô trương lực lượng.

Vì hai Đại Tướng Bắc Việt Nguyễn Chí Thanh và Võ Nguyên Giáp bất đồng quan điểm về trận chiến miền Nam, nên Đảng cộng sản giao cho Đại Tướng Thanh chỉ huy mặt trận miền Nam, còn Đại Tướng Giáp chỉ huy mặt trận miền Bắc.

Ngày 6-7-1967, đang khi chuẩn bị cuộc tấn công VNCH, Đại Tướng Thanh bất ngờ qua đời. Bắc Việt loan tin là ông chết vì bệnh tim ở Hà Nội, nhưng sau đó, báo chí Tây phương xác nhận Tướng Thanh chết vì trúng bom của Hoa Kỳ. Cũng có tin là ông bị thanh toán nội bộ. Sau đó, Tướng Giáp được Đảng cộng sản chỉ định tiếp tục lập kế hoạch tấn công lớn vào dịp Tết Mậu Thân.

Như các năm trước, vào các dịp Tết và lễ lớn, hai miền Nam Bắc đều đồng ý hưu chiến trong ít ngày. Dịp Tết Mậu Thân năm 1968, Bắc Việt đề nghị hưu chiến 7 ngày, nhưng VNCH chỉ đồng ý 3 ngày. Tin tưởng vào lệnh hưu chiến này, 50% quân nhân miền Nam được phép về gia đình ăn Tết. Chính Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu cũng rời Sài Gòn về Mỹ Tho để mừng Tết ở quê vợ. Trong khi đó, quân đội miền Bắc bất chấp lệnh hưu chiến, ngày đêm chuyển quân và vũ khí để chuẩn bị xâm lăng miền Nam.

Giữa không khí linh thiêng của ngày Tết Mậu Thân, mọi người lũ lượt đến chùa và nhà thờ để cầu nguyện bình an cho Năm Mới. Tiếng pháo và múa lân mừng Xuân của miền Nam bỗng dừng bị pha trộn bằng tiếng súng của cộng sản. Nhà cửa bốc cháy hòa lẫn tiếng đàn bà con nít khóc lóc thảm thương!

Bắc Việt đã tung vào trận đánh Tết Mậu Thân 80,000 lính từ miền Bắc vào, cùng với tất cả các lực lượng du kích và đặc công trong thành phần Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam để tấn công 36 trong số 44 tỉnh miền Nam và 6 thị xã, cùng với 64 trong số 242 quận lỵ. Các cán binh cộng sản chỉ được học tập tấn công, nhưng không biết đường rút quân. Tại những công sự đặt súng lớn, xạ thủ bị xích chân vào bàn súng. Điều này chứng tỏ cộng sản quyết tâm tử chiến: thắng thì sống, thua thì chết.

Đêm 30 rạng ngày 31-1-68 DL (tức đêm mùng Một rạng mùng Hai Tết), Sài Gòn bị tấn công tại nhiều địa điểm quan trọng, như phi trường Tân Sơn Nhất, Bộ Tổng Tham Mưu Quân Lực VNCH, đài phát thanh Sài Gòn, Tòa Đại Sứ Hoa Kỳ, Bộ Tư Lệnh Hải Quân, Dinh Độc Lập phía đường Nguyễn Du...

Thực sự, cộng sản đã chiếm được đài phát thanh Sài Gòn và đài này đã bị tắt tiếng một thời gian ngắn, nhưng Tướng Nguyễn Ngọc Loan, Tổng Giám Đốc CSQG đã phối hợp với quân đội để tái chiếm đài phát thanh và đã không hề có một bài hát hay lời tuyên truyền nào của Bắc Việt kịp phát đi từ làn sóng của đài phát thanh Sài Gòn.

Ký giả Don North của hãng NBC có mặt tại Tòa Đại Sứ Hoa Kỳ lúc quân đội Bắc Việt tấn công đã kể rằng: Vào lúc 2g45 sáng ngày 31-1-68, 19 đặc công cộng sản đeo băng đỏ trên cánh tay dùng chiếc xe hơi Peugeot và taxi chạy thẳng vào cổng tòa Đại Sứ và nổ súng. Họ đã chiếm được một căn phòng trong tòa Đại Sứ, nhưng lực lượng canh gác phản công. Phía Hoa Kỳ, có 4 quân cảnh và một lính Thủy Quân Lục Chiến tử thương. Còn tất cả 19 đặc công đều bị giết chết sau 6 giờ giao tranh.

Cộng sản tưởng rằng khi họ về thành phố sẽ được dân chúng tiếp đón niềm nở. Nhưng thực tế, cộng sản tới đâu, người dân đều bỏ chạy. Hơn lúc nào hết, các CSQG đã trở thành người bạn khăng khít nhất của dân. Họ canh gác nhà thương để bảo vệ bệnh nhân. Họ giúp đỡ dân chạy loạn và họ phối hợp với các quân binh chủng chiếm lại từng nhà, từng tấc đất đã bị Cộng quân chiếm giữ. Vì số lượng dân chúng, gồm đàn bà trẻ con, bị thương tích quá đông, các bác sĩ và y tá phải tràn ra các đường phố để cứu cấp. Các thương binh cộng sản được đối xử rất nhân đạo. Họ được cứu chữa giống như các thương binh VNCH và dân chúng.

Cố Đô Huế bị thiệt hại nặng nhất. 12,000 quân cộng sản tiến chiếm Huế vào đêm Mùng Một Tết. Cầu Trường Tiền bị mìn đặc công giựt sập. Phải mất 26 ngày, quân đội VNCH, với trọng pháo yểm trợ từ chiến hạm Hoa Kỳ, mới có thể chiếm lại Huế. Nhưng buồn thảm và tang tóc phủ kín Cố Đô, với trên 7,000 thường dân và cán bộ bị chôn sống tập thể tại rất nhiều hố *[mỏ chôn tập thể]* rải rắc khắp hang cùng ngõ hẻm.

2. Tướng Loan Nổ Súng

**Đại úy đặc công NGUYỄN VĂN LÉM
được dẫn tới TRÌNH DIỆN TƯỚNG LOAN.
ẢNH CỦA Eddie Adams**

Sáng ngày mùng Hai Tết, tức ngày 31-1-1968 (DL), Chuẩn tướng Nguyễn Ngọc Loan đang đích thân chỉ huy trận chiến khốc liệt tại khu vực Chùa Ấn Quang, Chợ Lớn, góc đường Sư Vạn Hạnh và Ngô Gia Tự thì hai nhân viên Cảnh Sát dẫn đến trình diện Tướng Loan một đặc công cộng sản đã giết người rất dã man trong hai ngày qua. Đó là Đại úy Nguyễn Văn Lém, tự Bảy Lốp.

Chỉ ít phút trước đó, Bảy Lốp đã giết hại vợ, các con và thân nhân của một sĩ quan Cảnh Sát VNCH. Theo tài liệu của ông Lão Ngoan Đồng, vào lúc 4g30 sáng hôm đó, Nguyễn Văn Lém đã chỉ huy một đơn vị đặc công cùng với xe tăng của Tiểu Đoàn 2 Cơ Giới VC tấn công trại Phù Đổng của binh chủng Thiết Giáp ở Gò Vấp. Sau khi kiểm soát được trại lính, Bảy Lốp bắt giữ gia đình Trung tá Nguyễn Tuấn và bắt Trung tá phải chỉ dẫn cách xử dụng các xe tăng còn để lại trong trại. Trung tá Tuấn từ chối, thế là Bảy Lốp giết chết toàn thể gia đình Trung tá, gồm cả một bà mẹ già 80 tuổi. Chỉ có một bé trai 10 tuổi tuy bị thương nặng nhưng được cứu sống.

Nguyễn Văn Lém bị bắt gần một hồ chôn tập thể 34 thường dân bị giết. Lém khai rằng y rất tự hào là tác giả hồ chôn tập thể đấm người này, vì đã hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao phó. Lúc bị bắt, Lém mặc quần xà lỏn, áo sơ mi cụt cánh, hai tay bị trói trật về phía sau mông, nhưng trong người vẫn còn đeo khẩu súng lục.

Tướng Nguyễn Ngọc Loan đã được bá cáo về những hành động giết người dã man của Nguyễn Văn Lém và chính ông đã hành quyết Nguyễn Văn Lém ngay tại phạm trường.

Thế là Sáu Lèo đã loại Bảy Lốp ra khỏi cuộc chiến đầy nước mắt của trần thế!

Nhân chứng Nguyễn Tường Toại là một thường dân lúc đó kể lại:

“Chính tôi là người đã chứng kiến tướng Loan bắn tên cộng sản ấy, tôi biết hắn đã làm những gì. Năm 1968 ở Sài Gòn, giữa cuộc chạm súng, hắn đẩy trẻ thơ vô tội ra như là một làn sóng người, để đồng đội tẩu thoát. Trong trận đánh khốc liệt này, hắn sử dụng trẻ con làm lá chắn, để các binh sĩ phải thôi bắn... Lúc ấy mọi thứ đang hỗn loạn. Là Tư Lệnh Cảnh Sát, Tướng Loan khi nhìn xác trẻ con chết, ông hỏi: ‘Tại sao vậy? Chuyện gì vậy?’ Đến khi biết tại sao mấy đứa bé chết, biết ai chịu trách nhiệm về hành động này, Tướng Loan đã nổ súng hạ tên thủ phạm.”

3. Cuộc chiến Việt Nam sang trang

Yếu tố bất ngờ luôn luôn được hoạch định trong bất cứ trận đánh nào. Bắc Việt mở cuộc tấn công vào dịp Tết linh thiêng của VN là một yếu tố bất ngờ, nhưng tại sao trận tấn công Tết Mậu Thân đã không diễn ra vào cùng một thời điểm trên toàn lãnh thổ VNCH? Sau này người ta mới được biết đó là do trục trặc kỹ thuật từ Bộ Tổng Tham Mưu Bắc Việt.

Quân lệnh về ngày giờ nổ súng trên khắp lãnh thổ Miền Nam được giữ tối mật. Chỉ có cấp lãnh đạo quân sự cao cấp nhất mới nhận lệnh viết, còn các cấp dưới chỉ nhận khẩu lệnh. Lệnh đó như sau: “Đánh vào đêm 30 Tết Mậu Thân”.

Khi hoạch định cuộc tấn công Tết Mậu Thân, Bắc Việt đã cảm hứng theo cuộc Đại Phá Quân Thanh của Quang Trung Nguyễn Huệ chiếm thành Thăng Long năm 1789. Vua Quang Trung thời ấy đã cho quân sĩ ăn Tết sớm hơn 3 ngày để rồi mở trận Đống Đa - Ngọc Hồi đánh đuổi quân Thanh vào đêm 30 Tết năm Kỷ Dậu.

Cũng vậy, Bắc Việt muốn làm lịch sử theo gương Tây Sơn: “Quang Trung Nguyễn Huệ chiếm Hà Nội đuổi giặc Thanh đêm 30 Tết Kỷ Dậu thì cộng sản Bắc Việt chiếm Sài Gòn đuổi Mỹ-Ngụy đêm 30 Tết Mậu Thân”.

Một sự kiện rất đáng chú ý khác là bỗng nhiên, ngày 8-8-1967, Hà Nội công bố sửa lại Âm lịch, áp dụng múi giờ là GMT +7, khác với múi giờ của Trung Hoa mà Việt Nam đã dùng từ ngàn năm trước là GMT +8. Hậu quả của việc này là sẽ có một số năm, ngày Mồng Một Tết Âm Lịch đi sớm hơn Tết của Trung Hoa. Tết Mậu Thân 1968 là Tết đầu tiên bị ảnh hưởng do quyết định này. Thế nhưng, trong lúc miền Bắc sửa lịch thì miền Nam vẫn tiếp tục theo lịch Trung Hoa, không chịu sửa. Thành ra, vô tình Việt Nam bỗng dưng có hai đêm 30 Tết Mậu Thân tại hai miền Nam Bắc khác nhau. Lệnh của Bắc Bộ Phủ là “Đánh vào đêm 30 Tết Mậu Thân”, nhưng quân Bắc Việt không biết khởi sự tấn công vào đêm nào. Đêm 30 Tết theo lịch Bắc Việt hay lịch Nam Việt?

Nếu đánh vào “Đêm 30 Tết Bắc Việt” thì quá sớm, vì các quân nhân VNCH chưa xuất trại đi phép nghỉ Tết. Tấn công trong lúc lực lượng VNCH còn y nguyên tức là tự sát. Còn nếu đánh vào “Đêm 30 Tết Nam Việt” thì binh lính Bắc Việt ăn Tết chưa đủ 3 ngày, không giống với Vua Quang Trung. Khi các cấp chỉ huy mặt trận khám phá ra lệnh tấn công mơ hồ thì đã quá muộn! Tướng Giáp không có cách nào gửi lệnh điều chỉnh được nữa. Do đó, mới xảy ra việc Sài Gòn và các tỉnh miền Nam bị tấn công không cùng một thời điểm.

Quân đội thuộc Quân Khu 5 của Bắc Việt nổ súng từ Quảng Nam đến Khánh Hòa vào đêm 30 Tết của miền Nam, tức đêm 29 rạng ngày 30-1-68 Dương Lịch. Còn tại các nơi khác, Cộng quân lại ăn Tết đủ ba ngày rồi mới khởi sự tấn công vào đêm 30 rạng ngày 31-1-68 Dương Lịch, tức là đêm Mồng Một Tết.

Về phía VNCH, cho tới năm ngày trước Tết, không có dấu hiệu gì chứng tỏ tình báo miền Nam bắt được kế hoạch tấn công của Bắc Việt. Nhưng theo tài liệu riêng của Trung tá Nguyễn Thiện, Trưởng Khố Đặc Biệt CSQG lúc bảy giờ, thì đến ngày 26 tháng Chạp, trong số các tin tức nhận được, có “nguồn tin Tây Ninh” sau khi đi họp với Trung Ương Cục miền Nam về, đã báo cáo rất chi tiết kế hoạch tổng tấn công của Việt Cộng. Chúng quyết định lợi dụng tinh thần “ngưng bắn” của Quân Dân Việt Nam Cộng Hòa để nổ súng, đặc biệt là nhắm vào Thủ Đô Sài Gòn và các tỉnh ly. Tin tức này đã được chuyển cho cả 2 phía: Tổng Nha CSQG và Đại sứ Hoa Kỳ nội trong ngày 27 tháng Chạp Âm Lịch. Ngay sau đó, Tổng Nha CSQG cũng như bộ Tổng Tham Mưu Quân Lực VNCH đã ra lệnh cấm trại 100%. Nhưng lệnh này đã quá trễ, vì có một số quân nhân, công chức đã được đi phép từ 5 ngày trước. Đi phép luân phiên trước, rồi sau đó trở về đơn vị thay cho một số khác đi tiếp (tức là đi phép trước và sau Tết). Điều cũng nên nói ở đây, khi có một số người đi phép như thế, thì tại các trụ sở của CSQG, từ Tổng Nha đến các Ty và Chi

Cảnh sát đã bắt đầu đào giao thông hào, sắp bao cát. Đó là lệnh của Tổng Giám Đốc Nguyễn Ngọc Loan được gửi tới các đơn vị CSQG.

Khi súng bắt đầu nổ ở một số tỉnh Cao Nguyên vào đêm 30 Tết, các tỉnh khác cũng vẫn bình thản vui Xuân, coi như không có gì xảy đến cho mình. Chính Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu vẫn không rời Mỹ Tho để về Sài Gòn đối phó với tình hình. Đáng lẽ ra, nếu khi thấy một số tỉnh bị tấn công thì các tỉnh khác, kể cả Sài Gòn, đều phải ngưng ăn Tết mới phải. Lúc đó, VNCH có tới 24 tiếng đồng hồ chuẩn bị nghênh chiến và bố trí. Thiệt hại của miền Nam chắc chắn giảm đi rất nhiều.

Còn phía Hoa Kỳ, báo chí Mỹ chỉ trích cơ quan tình báo CIA đã bất lực khi không biết được tin tấn công. Nhưng các chứng nhân tại miền Nam VN đã nhìn thấy quân Bắc Việt di chuyển gần sát các căn cứ quân sự Hoa Kỳ mà không gặp trở ngại gì, cũng như các quân nhân Mỹ bị cầm trại 100% trong lúc quân đội miền Nam đi chơi đây đường phố, người ta nghi ngờ rằng Hoa Kỳ thực sự có biết kế hoạch tấn công này. Có thể Hoa Kỳ đánh giá sai lạc tin tức tình báo, hoặc muốn giấu VNCH hoặc đã có sự thỏa thuận ngầm nào đó giữa Hoa Kỳ và Bắc Việt?

Ông Charles B. MacDonald, một nhà viết sử Quân Đội Hoa Kỳ, đã đoạt nhiều bằng tưởng lục, đã tiết lộ rằng: “Mặc dầu TT Thiệu đã không hủy các giấy nghỉ phép cho quân lính, nhưng với áp lực của Tướng Westmoreland, ông đã cam kết rằng ít nhất 50% quân số - lúc đó là khoảng 732,000 người - sẽ phải ứng trực.”

Qua tin tức này, chúng ta có thể đưa ra 2 nhận định: Thứ nhất, Hoa Kỳ biết chắc có cuộc tổng công kích. Thứ hai, TT Thiệu đã không “nhạy cảm” trước sự cảnh giác của đồng minh Hoa Kỳ. Có thể vì lệnh của Ngũ Giác Đài, Tướng Westmoreland không được chính thức tiết lộ tin này cho VNCH, nhưng bằng một cách gián tiếp, ông đã cảnh giác tới mức “áp lực” TT Thiệu đừng cho binh lính về phép, vậy mà ông Thiệu vẫn không hiểu được ý của Tướng Westmoreland, để rồi vẫn xả trại lính và chính ông cũng thản nhiên về quê vợ ăn Tết!

Cho dù VNCH bị tấn công hết sức bất ngờ như vậy, nhưng về phương diện quân sự, cộng sản đã chấp nhận thảm bại trong cuộc tổng công kích Tết Mậu Thân. Chỉ trong vòng từ 2 đến 3 ngày, các lực lượng quân đội và Cảnh Sát miền Nam, cùng với quân lực Hoa Kỳ yểm trợ, đã anh dũng đẩy lui bộ đội Bắc Việt ra khỏi tất cả các nơi chiếm đóng, ngoại trừ thị xã Huế phải mất gần một tháng trời.

Tổng kết thiệt hại của các bên tham chiến trong biến cố Tết Mậu Thân được ghi nhận như sau:

Phía Hoa Kỳ và Đồng Minh có 1,536 tử thương, 7,764 bị thương, 11 mất tích.

Phía VNCH, có 2,788 tử thương, 8,299 bị thương, 587 mất tích.
Phía Bắc Việt, có 45,000 tử thương, 6,991 bị bắt, còn bị thương và mất tích không rõ.
Phía dân chúng, có 14,000 tử thương, 24,000 bị thương và 630,000 người mất nhà cửa.

Tuy nhiên, phải thành thực nhận rằng cộng sản Bắc Việt đã thành công về mặt chính trị và xảo thuật.

Về xảo thuật, Bắc Việt đã mở cuộc tấn công này để dùng sức mạnh quân dân chính miền Nam thanh toán hết sức mạnh quân sự của Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam (tuy chẳng có nhiều) để chuẩn bị cho ngày miền Bắc thống nhất đất nước. Điều này thực sự được chứng minh, vì ngay sau ngày 30-4-1975, các lực lượng của Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam bị Bắc Việt cho giải giới và nhận chìm trong quên lãng, khiến cho những người trong Mặt Trận này giận tím mặt tím gan mà không đủ sức tạo ra một đề kháng nào cả.

Vy Thanh, một cán bộ cộng sản cao cấp miền Nam đã thú nhận rằng “Miền Nam bị nhuộm đỏ” và đau xót châm biếm Trung Ương Cục (TƯC) Miền Nam:

“Đây là đất TƯC, đọc theo từng âm của mẫu tự thành “TỨC”. TƯC là chỗ gây ra cái tức, như tức mình vì thấy quá nhiều chuyện trái tai gai mắt, tức hộc gạch vì ức lòng quá mà nói ra không được, máu trong tim muốn ộc ra, tức lộn ruột vì đang đứng gặp chuyện ngược đời thành thử đầu động xuống đất căng chổng lên trời.”

Còn về phương diện chính trị, Bắc Việt đã thành công nhờ các lực lượng phản chiến tại Hoa Kỳ nổi lên như vũ bão sau Tết Mậu Thân, khiến cho đương kim Tổng Thống Lyndon B. Johnson (Đảng Dân Chủ) không dám ra tranh cử nữa và Richard M. Nixon đã lợi dụng tình hình chính trị tại VN để thắng cử, rồi đưa Henry Kissinger vào chức vụ Tổng Trưởng Ngoại Giao, bán đứng VNCH cho cộng sản.

Chính Phạm Văn Đồng đã công khai tuyên bố cuộc chiến Việt Nam đã thắng trên đường phố Hoa Thịnh Đốn.

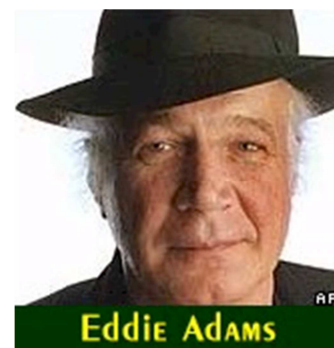
Tóm kết, biến cố Tết Mậu Thân thực sự đã thay đổi toàn diện chiến tranh Việt Nam. Và một diễn biến lúc đầu người ta tưởng là nhỏ, nhưng lại đã góp phần rất lớn trong việc thay đổi cuộc chiến. Đó là tấm hình Tướng Loan hành quyết Bảy Lốp trên đường phố Sài Gòn. Tấm hình đã gây oan nghiệt cho cả cuộc đời ông và hơn thế nữa, nó đã góp phần rất lớn trong diễn biến sụp đổ của chế độ VNCH.

Vậy ai là tác giả của tấm hình đầy oan nghiệt này?

4. Nhiếp ảnh gia Eddie Adams

Eddie Adams sinh ngày 12-6-1933. Ông đã từng tham dự 13 cuộc chiến tranh, từ Việt Nam đến vịnh Ba Tư, với tư cách ký giả chụp ảnh chiến trường. Ông đã lãnh tới 500 giải thưởng.

Khi cộng sản Bắc Việt mở cuộc tấn công Tết Mậu Thân, nhiều ký giả chiến trường ngoại quốc được tung ra khắp miền Nam để thu hình và loan tin. Bám sát bộ chỉ huy hành quân của Tướng Loan ngày mùng Hai Tết Mậu Thân là nhiếp ảnh gia Eddie Adams của hãng AP và phóng viên quay phim người Việt Nam làm việc cho đài NBC, tên là Võ Sứ.

Tất cả các diễn biến về Tướng Sáu Lèo bắn đặc công Bảy Lốp đã được Eddie Adams và Võ Sứ thu hết vào ống kính, không sót một chi tiết. Tướng Loan biết rõ việc này. Nếu muốn, ông có thể ra lệnh tịch thu lại hết các cuộn phim, nhưng ông đã không làm như vậy. Có thể Tướng Loan nghĩ rằng ông đã làm một điều rất đúng trong quyền hạn của ông nên không cần gì phải che giấu. Ngay sau lúc bỏ lại khẩu súng lục vào bao, ông thản nhiên nói với Adams: “Tên Việt Cộng này đã giết nhiều người Hoa Kỳ và người của tôi.”

Tuy ông Võ Sứ của đài NBC quay được cảnh Tướng Loan bắn Bảy Lốp, nhưng cả thế giới chỉ biết đến bức hình của Eddie Adams thôi.

Adams kể lại lúc Tướng Loan bắn Nguyễn Văn Lém như sau: “Lúc đầu, tôi tưởng Lém được dẫn đến để Tướng Loan thẩm vấn. Khi ông rút súng chĩa vào Lém, tôi cũng vẫn còn tưởng là ông chỉ dọa thôi. Hóa ra, ông bắn thật.”

Còn phóng viên Võ Sứ kể lại rằng: Sau khi bắn, Tướng Loan nói với các ký giả: “Những tên này đã giết vô số dân chúng của tôi và tôi nghĩ Đức Phật sẽ tha thứ cho tôi.”

Ngay đêm mùng Hai Tết Mậu Thân, bức hình của Adams được gửi từ Sài Gòn ra ngoại quốc và rồi được in ngay trên trang nhất của các báo chí trên khắp thế giới.

5. Bức hình oan nghiệt

Bức hình Sáu Lèo bắn Bảy Lốp được các nhóm phản chiến đưa ra khai thác tận tình trên các báo chí, truyền thanh và truyền hình tại Hoa Kỳ để đạt tới mục đích mong muốn: Phải chấm dứt chiến tranh Việt Nam bằng mọi giá, vì – theo lời họ - nó bắn thiu, không có chính nghĩa.

Tom Buckley, bình luận gia của báo Harper nhận xét: “Đây là lúc công luận Mỹ quay lại chống chiến tranh Việt Nam.”

Viện Gallup vào giữa tháng 3-1968 công bố rằng trước Tết Mậu Thân, có 1/5 người được hỏi đã nhận mình là “điều hậu” (tức ủng hộ chiến tranh), nhưng sau khi thấy bức hình Tướng Loan bắn Bảy Lốp thì họ tự đổi thành “bồ câu” (tức chống chiến tranh).

Đại Tướng Colin Powell, lúc đó mới mang lon Thiếu tá đang dự khóa huấn luyện ở Fort Leavenworth, Kansas, kể lại quang cảnh lớp học quân sự sau khi bức hình oan nghiệt được đăng trên báo chí và truyền hình như sau: “Hôm đó, khi tôi đến lớp học, mọi người không ai tin được chuyện này đã xảy ra, y như vừa bị một cú thoi vào bụng.”

Cũng kể từ tháng Ba 1968, các cuộc biểu tình chống chiến tranh Việt Nam tại Hoa Kỳ đột nhiên rầm rộ khác thường. Tháng 10 năm đó, lực lượng Cảnh Sát Hoa Kỳ bắt đầu đụng độ với các cuộc biểu tình bạo động. Một năm sau, các cuộc biểu tình phản chiến tại Hoa Kỳ đòi rút quân ra khỏi Việt Nam đã thu hút hàng triệu người tham dự. Chính phủ Hoa Kỳ bị Quốc Hội trói tay, cắt ngân sách viện trợ cho VNCH. Quân đội Hoa Kỳ bắt đầu xếp ba lô hồi hương vào năm 1973, để rồi hai năm sau (30-4-1975), miền Nam Việt Nam tức tưởi tuyên bố đầu hàng.

Cộng sản chiếm dinh Độc Lập, Sài Gòn, ngày 30-4-1975

6. Adams hối hận

Adams kể lại rằng sau khi bức hình Tướng Loan bắn Bảy Lốp được gửi về trụ sở trung ương, thượng cấp của ông khuyến khích ông ráng chụp thêm nhiều bức hình giống như vậy, nhưng Eddie Adams nói rằng ông bắt đầu suy nghĩ về việc này. Càng tìm hiểu về Tướng Loan, ông càng ngưỡng mộ Tướng Loan về tài đức. Tướng Loan là người đang được dân chúng Việt Nam thương mến, ông là người làm tốt cho xứ sở ông. Ngay từ khi cộng sản tấn công vào Sài Gòn, ông là vị Tướng duy nhất điều động lực lượng Cảnh Sát ngoài đường phố. Nếu không có Tướng Loan, không biết số phận Sài Gòn sẽ ra sao? Vậy mà bức hình của ông lại gây ngộ nhận để công luận lên án Tướng Loan là tàn bạo.

Tên tuổi Adams bỗng nhiên nổi lên như cồn. Chỉ một năm sau, tức năm 1969, nhờ bức hình này, Adams lãnh luôn hai giải thưởng cao quý Pulitzer và World Press Photo. Nhưng thật lạ kỳ! Ông ta bắt đầu nhận ra có điều gì không ổn. Ông thuật lại rằng: “Tôi mặc bộ đồ dạ hội sang trọng để lãnh giải thưởng và tiền thưởng về bức hình đó tại Đại Hội Nhiếp Ảnh ở Hòa Lan. Khi ban nhạc thổi bài quốc ca Hoa Kỳ, tôi bật khóc. Không phải tôi khóc vì sung sướng, mà khóc cho Tướng Loan. Cho tới giờ phút đó, tôi vẫn chưa ý thức được việc tôi đã làm. Khi chụp tấm hình đó, tôi đã hủy hoại đời ông Tướng, vì ông bị dân chúng ở cả nước ông lẫn Hoa Kỳ lên án về tội giết tù binh chiến tranh. Trong bất

cứ cuộc chiến nào, người ta cũng vẫn thường làm như vậy, nhưng hiếm có nhiếp ảnh viên nào chụp được mà thôi.”

Năm 1983, Adams trở lại Việt Nam và được biết tấm hình oan nghiệt của ông được trưng bày ở một chỗ rất trang trọng của Bảo Tàng Viện Chiến Tranh tại Sài Gòn. Tuy nhiên, hiện nay không hiểu vì lý do gì, bức hình đã được gỡ bỏ, và chỉ được bày bán trong gian hàng bán đồ kỷ niệm tại Bảo Tàng Viện này thôi.

Sau năm 1975, có tới 8 người đàn bà đứng ra nhận là vợ của Nguyễn Văn Lém. Tuy nhiên, cho tới nay, xác của viên đặc công này vẫn chưa được tìm thấy.

Trong nhiều dịp khác nhau, Adams tiếp tục bày tỏ niềm ân hận về hậu quả bất công của tấm hình: “Tôi nhận tiền để trình diễn cảnh một người giết một người. Tướng Loan đã bắn chết tên Việt Cộng đã giết rất nhiều người dân vô tội và tướng Loan chỉ dùng công lý để xử tội hấn mà thôi.”

Vào năm 1994, Adams không muốn trưng bày bức hình oan nghiệt này nữa. Ông giải thích: “Nếu sự việc tái diễn, có lẽ tôi cũng lại chụp tấm hình như vậy, vì đó là nghề nghiệp mà! Nhưng tôi không còn muốn nói gì về bức hình ấy nữa. Tôi không trưng bày nó nữa. Tôi không xử dụng nó bất cứ tại nơi đâu.”

Ông thường nói rằng: “Tướng Loan là một vị anh hùng của chính nghĩa. Bức hình tôi chụp đã lừa dối công luận. Ông chiến đấu cho cuộc chiến của chúng ta, không phải cuộc chiến của họ. Vậy mà mọi điều nhục nhã lại đổ trên đầu con người này.”

Trong cuộc ty nạn của người Việt Nam năm 1975, Eddie Adams cũng đã chụp được những tấm hình nổi tiếng về cuộc vượt thoát can đảm, đầy gian nguy của thuyền nhân Việt Nam vào năm 1977. Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ đã xin phép hãng AP để gửi sang Quốc

Hội các tấm hình này. Nhờ vậy, gần 200,000 thuyền nhân Việt Nam được chấp thuận định cư ở Hoa Kỳ. Eddie Adams sung sướng nói rằng: “Tôi thà được biết đến qua những bức hình tôi chụp 48 người Việt Nam tự nạn trên chiếc thuyền dài 30 foot, rồi bị hải quân Thái đuổi ra biển. Nhờ những tấm hình này, tôi đã làm được những điều tốt mà không gây đau khổ, oan nghiệt cho ai cả.”

7. Tranh luận về bức hình

Tại sao bức hình Sáu Lèo bắn Bảy Lốp đã trở thành đề tài nóng bỏng?

Nhóm phản chiến Hoa Kỳ lập luận rằng: Đại úy đặc công Nguyễn Văn Lém đã bị bắt, hai tay bị trói quặt về sau lưng, tức là Nguyễn Văn Lém đã thực sự trở thành tù binh chiến tranh, Tướng Loạn không có quyền hành quyết một kẻ thù trong trường hợp đã bị bắt, không còn phương tiện tấn công. Hành động này trái với điều 3 Quy Ước Genève ngày 12-8-1949 về tù binh. Từ đó, họ kết luận cuộc chiến Việt Nam là bản thù, người Mỹ không nên dính vào nữa.

Phóng viên chiến trường Neil Davids của Úc Đại Lợi, trong cuốn “In The Frontline”, đã bênh vực Tướng Loạn rằng tên đặc công mặc áo dân sự, tức là không phải “quân nhân địch” như đã quy định trong Quy Ước Genève về tù binh, y lại phạm tội quá rõ ràng là giết nhiều đàn bà con nít và ngoan cố không chịu đầu hàng thì Tướng Loạn có gọi là “phiến loạn” để xử bắn trong thời gian “thiết quân luật” thì cũng không có gì để gọi là quá đáng.

Tướng William Westmoreland, Tổng Tư Lệnh Lực Lượng Quân Sự Hoa Kỳ tại Việt Nam đã nhận định rằng hành động của Tướng Loạn là “không khôn ngoan, nhưng Tướng Loạn đã làm dưới áp lực. Vấn đề này liên quan tới pháp lý mà ông không thể phán đoán được. Ông chỉ muốn nhấn mạnh đến áp lực vào thời điểm đó, tức là sự giận dữ về những hành động khủng bố của cộng sản.” Và sau khi chiến tranh Việt Nam chấm dứt, Tướng Westmoreland đã phẫn nộ công kích báo chí vì đã tạo ra những nguồn tin thất thiệt, tăng bốc sự thảm bại của Việt Cộng thành một cuộc “chiến thắng tâm lý” của cộng sản.

Nhưng thực sự, cả thế giới đã mắc lừa phản chiến Mỹ: Lừa về sự kiện và lừa về pháp lý.

a) Về sự kiện:

Chính tác giả tấm hình, ông Eddie Adams đã nói bức hình của ông mới chỉ nói lên được một nửa sự thực. Ông ân hận, ông khóc lóc, ông phân bua, ông gào thét trên truyền hình, truyền thanh, báo chí và trước quan tài của Tướng Loạn để cảnh giác thế giới rằng họ đã hiểu lầm về ý nghĩa bức hình của ông. Một nửa cái bánh vẫn là cái bánh, nhưng một nửa sự thực là sự sai, sự gian xảo, sự lừa lọc, sự lầm lẫn. Thế mà cả thế giới vẫn nhắm mắt,

bịt tai và im lặng để cho Tướng Loan chết trong oan khiên và VNCH chết tức tưởi trong nhục nhằn.

Vậy cái nửa sự thực kia mà bức hình Adams không diễn tả được là gì?

Đó là:

1- Adams đã không ghi lại được những hình ảnh Nguyễn Văn Lém bán giết và chôn sống dã man những người dân vô tội mà Tướng Loan có trách nhiệm phải bảo vệ. Họ là đàn bà, con nít không có phương tiện tự vệ trong tay. Sự việc này cũng đã được điều 4 Quy Ước Genève ngăn cấm các quân nhân tham dự chiến tranh không được làm như vậy.

2- Adams đã không diễn tả được cảnh Bắc Việt đã lợi dụng thỏa ước hưu chiến ngày Tết thiêng liêng như phương tiện để tấn công bất ngờ VNCH, gieo bao nhiêu tang thương, chết chóc, tủi hờn cho dân chúng miền Nam.

3- Adams cũng đã không ghi được cảnh tượng hàng ngàn người dân Huế bị chôn tập thể do bàn tay các đồng chí của Nguyễn Văn Lém gây nên.

Tóm lại, cái nửa sự thực mà Adams không trình bày được là nguyên nhân dẫn đến cái nửa sự thực được diễn tả trong bức hình. Nói cách khác, Tướng Loan nổ súng kết liễu đời Nguyễn Văn Lém chỉ là hậu quả tất nhiên của chính việc làm của Lém đã giết hại những người dân vô tội mà thôi.

b) Về pháp lý:

1- Trong bốn phe tham chiến tại Việt Nam: Bắc Việt, Nam Việt, Hoa Kỳ và Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam, chỉ có chính phủ miền Nam (VNCH) đã không hề ký kết bất cứ phần nào của Quy Ước Genève về tù binh và còn công khai bác bỏ vào ngày 18-2-1974. Còn Hoa Kỳ ký ngày 2-8-1955; Bắc Việt ký vào các năm 1953, 1957 và 1976; và Mặt Trận ký vào các năm 1973, 1974.

Tại sao VNCH đã không ký Quy Ước này? Chúng tôi chưa tìm ra tài liệu để trả lời. Tuy nhiên, cần ghi nhận ngay rằng VNCH có quyền làm như vậy mà không ai có thể suy luận xấu cho hành động không ký kết này. Các Quy Ước quốc tế không phải là tài liệu gì cần thiết đến nỗi các quốc gia hội viên không ký không được. Liên Hiệp Quốc cũng không có quyền bắt các hội viên phải ký kết mọi Quy Ước quốc tế, như Quy Ước về tù binh. Tính đến năm 2005, mới chỉ có 192 quốc gia trên thế giới chấp thuận toàn thể Quy Ước về tù binh. Một số quốc gia chỉ thuận một phần. Số khác thuận với những giới hạn do họ đặt ra. Ví dụ: Hoa Kỳ chấp thuận toàn thể Quy Ước về tù binh, ngoại trừ Hiến Chế (Protocol) 1 và 2 ban hành năm 1977.

Như vậy, VNCH (1954-1975) chưa hề bao giờ ký kết chấp nhận Quy Ước Genève về tù binh thì làm sao có thể quy kết VNCH và Tướng Loan vi phạm Quy Ước này được?

2- Dù có phê chuẩn Quy Ước, nhưng mỗi quốc gia lại tự ý giải thích Quy Ước theo quan niệm và quyền lợi riêng tư của mình.

Hãy lấy ngay trường hợp Bắc Việt và Hoa Kỳ làm bằng chứng.

Bắc Việt không tuân thủ Quy Ước dành cho tù binh Hoa Kỳ với lý do rằng Hoa Kỳ đã mở cuộc chiến tranh để quốc xâm lược Việt Nam, tức là một cuộc chiến không có chính nghĩa, cho nên tù binh Mỹ không đáng hưởng những đặc ân của Quy Ước tù binh.

Phía Hoa Kỳ lại cũng không cho quân lính Bắc Việt và Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam được hưởng Quy Ước, viện lý do là Bắc Việt và Mặt Trận đã áp dụng những chiến thuật du kích quá dã man, không thích hợp cho một cuộc chiến quân sự. Binh lính Bắc Việt và Mặt Trận bị bắt thực sự chỉ là những can phạm hình sự, chứ không phải đúng nghĩa tù binh.

Gần đây nhất, sau khi Hoa Kỳ đem quân chiếm đóng Afghanistan vào tháng 10-2001 và lật đổ chính quyền Taliban, Tổng Thống George W. Bush không cho các quân nhân của Taliban hưởng ân huệ của Quy Ước Genève, vì chính quyền Bush gọi họ là “chiến binh phi pháp luật” (unlawful combatants), chứ không phải tù binh chiến tranh (prisoners of war).

Đến tháng 3-2003, Hoa Kỳ lại mở cuộc chiến lật đổ chính phủ Saddam Hussein tại Iraq và không cho bất cứ chiến binh nào không có quốc tịch Iraq bị Hoa Kỳ bắt trên đất Iraq được hưởng quy chế tù binh.

Như vậy, dù có chấp nhận Quy Ước về tù binh mà lại cắt nghĩa Quy Ước theo ý riêng của mình, thì có ký hay không ký cũng chẳng khác nhau bao nhiêu.

Giả như VNCH có ký vào Quy Ước Genève thì có thể giải thích rằng Nguyễn Văn Lém không phải là tù binh chiến tranh, vì khi bị bắt, y không giao tranh với quân lực VNCH, mà lại đang lòng kiếm giết hại dân lành vô tội. Rõ ràng y là tội nhân hình sự, chứ không phải tù binh.

3- Việc ký kết đã vậy, còn việc vi phạm Quy Ước quốc tế cũng không phải là điều ít khi xảy ra.

Ví dụ:

- Bắc Việt thỏa hiệp ngưng chiến trong dịp Tết Mậu Thân, nhưng công khai mở cuộc tấn công trên toàn lãnh thổ VNCH.
- Bắc Việt ký Hiệp Định Đình Chiến Genève 1954, nhưng vẫn ngăn cản, không cho đồng bào miền Bắc di cư và chuẩn bị đem quân xâm chiếm miền Nam.
- Bắc Việt ký Hiệp Ước Hòa Bình Paris 1973, nhưng vẫn tiếp tục đẩy mạnh chiến tranh tại miền Nam Việt Nam cho đến ngày thành công.
- Bắc Việt ký Quy Ước tù binh, nhưng không áp dụng. Thảm Phán Quân Sự Hoa Kỳ, ông Ronald P. Cundick viết rằng: “Mặc dù Bắc Việt và Việt Cộng (ám chỉ Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam) đã không chịu áp dụng Quy Ước Genève về tù binh, nhưng họ vẫn nói rằng họ đối xử nhân đạo với quân nhân bị bắt. Tuy nhiên, trên thực tế, các tù binh Hoa Kỳ bị Bắc Việt và Việt Cộng bắt giữ đã bị đối xử dã man và bị dùng như con tin chính trị và lợi khí tuyên truyền.”

Thế giới đã không lên tiếng về việc hàng triệu sinh linh đã phải hy sinh trong các vụ Bắc Việt vi phạm các Hiệp Ước kể trên, mà lại làm âm ỉ vụ Tướng Loan bắn Nguyễn Văn Lém. Người ta đòi hỏi Nguyễn Văn Lém phải được hưởng quy chế tù binh theo Quy Ước Genève. Làm gì có Quy Ước đó trong cuộc chiến ở Việt Nam? VNCH không ký. Bắc Việt và Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam ký, nhưng chính họ đã xé bỏ từ lâu. Quy Ước Tù Binh chỉ còn là mảnh giấy lộn, bị bom đạn đốt cháy. Còn đâu mà tìm?

4- Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam được khai sinh ngày 20-12-1960 với mục đích lật đổ chế độ chính trị miền Nam bằng bạo lực.

Bắc Việt luôn luôn chối là không hề tham dự gì vào các trận đánh ở miền Nam. Đó chỉ là chuyện riêng tư giữa nhân dân miền Nam nổi dậy chống nhà cầm quyền của họ.

Nếu lập luận này là đúng thì hai hậu quả được đặt ra cho vụ Tướng Loan:

Thứ nhất, Nguyễn Văn Lém là một phần tử trong tổ chức nổi loạn chống chính phủ miền Nam, nên không phải áp dụng Quy Ước Quốc Tế Genève, mà là luật lệ VNCH.

Thứ nhì, luật pháp của VNCH thời đó đã đặt cộng sản ra ngoài vòng pháp luật, nghĩa là các cán binh cộng sản chống lại VNCH bằng võ lực không còn được luật pháp bảo vệ như một công dân thường. Nguyễn Văn Lém là một phần tử trong tổ chức bị luật pháp đặt ngoài vòng pháp luật, y lại còn bị bắt quả tang trong lúc phạm tội hình nguy hiểm. Vậy thì Tướng Loan, vị chỉ huy cao cấp nhất ngành Cảnh Sát, đang có mặt trên phạm trường có quyền thụ lý nội vụ và quyết định những biện pháp thích nghi. Tướng Loan đã

hành xử đúng quyền hạn của ông khi quyết định xử tử Nguyễn Văn Lém ngay tại phạm trường, để chấm dứt tội ác của y. Quyết định của ông phải được coi là hợp luật. Cần ghi nhận rằng Tướng Loan không hề bị khiển trách hay điều tra bởi các cơ quan Giám Sát, Hành Pháp, Tư Pháp hay Lập Pháp của VNCH về việc ông đã hành quyết Nguyễn Văn Lém.

Tuy nhiên, sau ngày 30-4-1975, chiếc màn nhung tuyên truyền của cộng sản rớt xuống, cả thế giới đều thấy rõ ràng Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam chỉ là con đẻ của Bắc Việt. Bằng chứng quá nhiều:

- Con đường mòn Hồ Chi Minh do Hà Nội xây dựng,
- Vũ khí đạn dược từ Nga Sô và Trung Cộng từ Bắc đổ xuống Nam,
- Các cán binh đều nói giọng miền Bắc,
- Tướng Võ Nguyên Giáp chỉ huy trận đánh tiến chiếm miền Nam,
- Hà Nội công khai tuyên bố chiến thắng và tức khắc khai tử hai thể chế chính trị tại miền Nam cùng một lúc: VNCH và Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam. Đúng là một phát súng, hai con chim ngã gục!

Phải đợi tới lúc này, cả thế giới mới nhìn thấy một sự thực hiển nhiên là Bắc Việt đã xé bỏ biết bao nhiêu Hiệp Ước Quốc Tế ngay khi chữ ký chưa ráo mực, miễn sao đánh chiếm được miền Nam. Vậy thì đưa Quy Ước Quốc Tế Genève về tù binh ra buộc tội VNCH và Tướng Loan rõ ràng chỉ là một công việc thừa thãi, đúng ra là một trò hề! Sau này, tất cả những bộ mặt phản chiến nổi danh tại Hoa Kỳ như nữ tài tử Jane Fonda, và nữ ca sĩ Joan Baez đều đã đắm ngực ăn năn.

Đây là lời thú tội của Jane Fonda: “Tôi xin được nói đôi lời, không phải chỉ gửi đến các cựu chiến binh Việt Nam ở New England, mà đến tất cả những người đã từng chiến đấu ở Việt Nam. Họ là những người bị tôi gây tổn thương, hoặc bị tôi gây thêm sâu khổ, do những lời tôi đã nói hay những việc tôi đã làm. Tôi cố gắng giúp chấm dứt sự chết chóc và chiến tranh, nhưng có những lúc tôi không chín chắn và thiếu thận trọng khi làm việc đó và tôi... rất hối hận vì đã làm tổn thương họ. Tôi muốn được xin lỗi họ và gia đình họ.”

Nhưng mọi việc đã quá muộn màng. Đòi con gái khôn ba năm đại một giờ! Lịch sử đã sang trang. Miền Nam đã hoàn toàn bị nhuộm đỏ! Có hối hận cũng chẳng ích lợi gì nữa!

5- Sau cùng, vấn đề còn lại là việc Tướng Loan xử tử Bảy Lốp có đúng thủ tục pháp lý và nhân đạo hay không?

Lý lẽ quan trọng nhất người ta thường nêu lên để trách cứ Tướng Loan là đã xử tử Nguyễn Văn Lém mà không có án lệnh của tòa án.

Không! Người ta đã làm. Làm hoàn toàn! Người ta đòi hỏi Nguyễn Văn Lém phải được bắt giữ đúng thủ tục tư pháp? Ai có quyền bắt giữ kẻ phạm pháp? – Đó là Cảnh Sát. Nhưng Cảnh Sát là những người mà Lém đang tìm giết. Chẳng những giết Cảnh Sát mà Lém còn giết cả vợ con, gia đình Cảnh Sát nữa. Lém đâu có cần đến Cảnh Sát! Dù sao, thực tế Nguyễn Văn Lém đã bị Cảnh sát bắt đang lúc quả tang phạm pháp.

Người ta đòi phải đem Nguyễn Văn Lém ra tòa án xét xử. Còn tòa án đâu mà xử? Tòa án cũng như các cơ sở công quyền đều là mục tiêu Lém và các đồng chí của y đang chủ trương đốt phá cho kỳ hết. Thẩm phán là những người Lém đang tìm bắt để chôn sống.

Tất cả miền Nam Việt Nam trong dịp Tết Mậu Thân là một bãi chiến trường khổng lồ mà Bắc Việt đã dựng lên. Trong hoàn cảnh chiến tranh, chết chóc, lửa đạn như vậy mà lại còn đòi hỏi nào là Quy Ước, nào là Cảnh Sát Tư Pháp, nào là Tòa án, nào là Thẩm phán... Tất cả những thứ đó Nguyễn Văn Lém không cần. Điều mà y thực sự cần là chấm dứt tội ác và đền tội.

Nguyễn Văn Lém đã không mặc quân phục, đội nón cối, đi dép râu để giao tranh với quân đội VNCH như các bộ đội Bắc Việt khác. Nguyễn Văn Lém mặc thường phục, đi giết hại, khủng bố đàn bà con nít để bắt họ làm bia đỡ đạn. Bảy Lốp chẳng những đã không phủ nhận mà còn hãnh diện về các vụ giết và chôn sống đàn bà con nít của y. Hành vi này kết thành tội sát nhân với trường hợp gia trọng, bắt buộc phải bị tử hình.

Phương cách thi hành án tử hình vẫn được áp dụng vào thời đó tại Việt Nam là các tử tội bị trói vào cột và một tiểu đội hành quyết nổ súng. Sau đó, viên tiểu đội trưởng đến gần

bắn một phát súng ân huệ vào đầu tử tội để chắc chắn y đã chết. Nguyễn Văn Lém đã bị hành quyết đúng theo thủ tục: Tử tội bị trói đem ra pháp trường và hưởng phát súng hành quyết cũng chính là phát súng ân huệ của Tướng Nguyễn Ngọc Loan, Tổng Giám Đốc CSQG.

8. Cuộc Đời Tướng Nguyễn Ngọc Loan

Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan sinh ngày 11-2-1930 tại Huế, tốt nghiệp Khóa 1 Trường Võ Khoa Thủ Đức.

Năm 1953, ông thụ huấn khóa phi công tại Trường Không quân Salon de Provence tại Pháp và tốt nghiệp với bằng Kỹ Sư Hàng Không. Ông là một phi công lái khu trục cơ đầu tiên của Không lực VNCH. Khoảng đầu năm 1960, ông giữ chức Chỉ Huy Trưởng Phi Đoàn 2 Quân Sát, đóng tại Nha Trang.

Năm 1964, ông được vinh thăng Đại tá và giữ chức Tư Lệnh Phó Không Quân Việt Nam Cộng Hòa.

Trong chiến dịch “Mũi Tên Lửa” (Flamming Dart), ngày 11-2-1965, Đại tá Nguyễn Ngọc Loan đã dẫn đầu những phi đoàn Bắc phạt A1 Skyraider vượt qua vĩ tuyến 17 bắn phá miền Bắc Việt Nam.

Ngay sau chiến dịch này ông được bổ về làm Tổng Giám Đốc Cảnh Sát Quốc Gia kiêm Giám đốc Nha An Ninh Quân đội, phụ trách Đặc Ủy Trung Ương Tình Báo.

Kể từ ngày về chỉ huy ngành CSQG, các báo chí Sài Gòn được gán gửi với Đại tá Loan hơn và đã đặt cho ông hân danh là “**Sáu Lèo**”. Tác giả Phan Lạc Phước đã giải thích ý nghĩa hân danh “**Sáu Lèo**” như sau:

“Sáu ở đây là quan Sáu theo danh xưng bình dân thời Pháp gọi các quan võ, mỗi một vạch trên vai là một cấp bậc (thiếu úy vạch một vạch là ông một, trung úy vạch hai vạch là ông hai...). Nhưng sau chữ Sáu của ông Loan còn thêm tỉnh từ Lèo. Không biết nó xuất xứ từ đâu, nhưng khi nó đi vào ngôn ngữ dân gian thì nó mang một ý niệm bỉ thử, dèm pha, tiêu cực. Tiền lèo là tiền vô giá trị, hay là tiền chỉ có trong tưởng tượng. Hứa lèo là hứa suông, hứa hão, hứa mà không thực hiện bao giờ. Vậy Sáu Lèo có nghĩa là một ông quan vô giá trị hay là một ông tướng hữu danh vô thực hay sao? Sở dĩ cái danh xưng này đứng vững, một phần là vì cái bề ngoài luộm thuộm của ông Loan. Ông rất ít khi mặc quân phục, mũ măng cân đai, nghênh ngang giàng giá. Ông thường mặc quần Tây-di xộc xệch, không đeo lon lá gì, chân đi dép cao su lẹp xẹp. Ra ngoài thì ông ngồi xe jeep bình thường, không có mang cờ quạt, mà cũng không có xe mở đường, mô-tô bảo vệ. Ông nhiều khi còn cỡi xe moped lạch xạch đi làm. Có khi ông còn một tay cầm chai lade, vừa

chửi thề loạn xạ. Bề ngoài của ông tướng Loan đúng là xập xệ, là lèo, nhưng việc làm của ông thì lại không lèo một chút nào... Ông hành động theo những điều mà riêng ông cho là phải. Ông là người bất quy tắc (non conformist) cho nên ông được gọi là Sáu Lèo.”

Cách giải thích của tác giả Phan Lạc Phước khá lý thú. Tuy nhiên, chữ “**Lèo**” ngoài ý nghĩa khôi hài châm biếm như trên, còn có thể mang thêm một ý nghĩa khác đúng đắn và cũng hợp với hoàn cảnh Tướng Loan. “Lèo” thường đi chung với chữ “Lái”: Lèo Lái. Từ sau cuộc đảo chánh 1963, các nhân viên ngành CSQG bị gán tiếng là thân cận với chế độ Ngô Đình Diệm, nên bị bạc đãi và mất tinh thần, nhưng khi Tướng Loan về lèo lái con thuyền Cảnh Sát thì tất cả đều đổi mới, bóng tối tự ti mặc cảm biến mất, ánh sáng bình minh ló dạng và mọi người hăng hái ra khơi. Lúc đó, ngành Cảnh Sát có 70,000 nhân viên, chỉ chuyên chú về việc bảo vệ luật lệ. Đại tá Loan đã quân sự hóa ngành Cảnh Sát để trở thành một lực lượng bán quân sự, vừa bảo vệ trật tự dân chúng vừa hành quân võ trang chống cộng sản với lực lượng Cảnh Sát Dã Chiến. Thành quả đáng tuyên dương là chính lực lượng Cảnh Sát đã chống trả cuộc tổng công kích Tết Mậu Thân ngay từ giây phút đầu tiên, để rồi sau đó, các quân binh chủng khác mới tập trung tiếp sức.

Năm 1966, Đại tá Nguyễn Ngọc Loan được chính quyền Sài Gòn cử ra miền Trung bình định vụ biến động Phật Giáo miền Trung. Với thành quả rất mạo hiểm và xuất sắc này, ông được vinh thăng Chuẩn Tướng vào tháng 11-1967.

Sau Tết Mậu Thân năm 1968, ông được thăng cấp Thiếu Tướng.

Tác giả Phạm Phong Dinh trong cuốn “CHIẾN SỬ Quân Lực VNCH” đã viết rằng:
“Cống hiến lớn nhất của Thiếu Tướng Loan mà cũng là mối oan khiên mà ông phải gánh chịu nhục nhằn trong vòng mấy chục năm là cuộc chiến đấu trong những ngày Mậu Thân binh lửa...”

“Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan cùng lực lượng CSQG và Cảnh Sát Dã Chiến chịu trách nhiệm đánh địch tại lãnh thổ các quận 1, 2, 3, 4, 5. Các chiến sĩ Cảnh Sát liên tục mở những cuộc hành quân loại địch ra khỏi dân chúng. Tuy nhiên, khi mặt trận Hàng Xanh nổ lớn, Thiếu Tướng Loan đã điều động lực lượng Cảnh Sát Dã Chiến và đích thân ông chiến đấu sát cánh với các chiến sĩ Mũ Nâu Tiểu Đoàn 30 BĐQ của Liên Đoàn 5 Biệt Động Quân. Các thám thính xa V-100 của Cảnh Sát cũng được gửi tới tăng viện mặt trận. Quân ta tiến vất vả và chậm trên khắp mặt trận, là bởi vì bọn Việt Cộng man rợ, chúng lừa thường dân, đàn bà, người già và trẻ em làm bia đỡ đạn hoặc dùng súng bắn chặn không cho dân chúng di tản ra khỏi khu vực giao tranh. Các chiến sĩ Cảnh Sát Quốc Gia và Cảnh Sát Dã Chiến được Thiếu Tướng Loan điều động đến càn quét khu vực Thị Nghè. Gia đình của một Đại úy Cảnh Sát trong khu vực này không chạy kịp đã bị tên Bảy Lốp, Đại úy Đặc Công Việt Cộng tàn sát man rợ.”

Cựu Đại tá Trần Minh Công, trước khi giữ chức Viện Trưởng Học Viện Cảnh Sát Quốc Gia, đã có thời làm việc sát cánh bên Tướng Nguyễn Ngọc Loan. Hồi Tết Mậu Thân, ông giữ chức Trưởng Ty CSQG Quận Nhì Đô Thành Sài Gòn. Nhờ mặc chiếc áo giáp nên ông đã thoát chết, vì đạn Việt Cộng đã bắn nát áo ông.

Đại tá Công đã khẳng định rằng: *“Tướng Nguyễn Ngọc Loan là một vị Tướng trí thức trong hàng ngũ tướng lĩnh VNCH. Tướng Loan là một người rất can đảm, một cấp chỉ huy tài ba và là một vị anh hùng dân tộc. Ít có vị tướng nào lại cùng cầm súng chiến đấu ngoài mặt trận như một người lính thường. Nếu không có Tướng Loan xông pha bảo vệ Thủ đô Sài Gòn trong dịp Tết Mậu Thân, tôi nghĩ Sài Gòn sẽ tan hoang không khác gì Huế.”*

Chỉ bốn tháng sau, tức ngày 5-5-1968, Bắc Việt lại mở cuộc tổng công kích lần thứ hai. Lần này, Tướng Loan cùng với lực lượng Cảnh Sát can đảm của ông ngày đêm xông vào chiến đấu ngoài đường phố Sài Gòn. Ông bị địch quân bắn trọng thương vào cả hai chân trên cầu Phan Thanh Giản. Một kỹ giả người Úc nhìn thấy và đã khẩn cấp diu ông vào chỗ an toàn. Định mệnh thật lạ kỳ: Một kỹ giả Mỹ đã hủy diệt danh tiếng Tướng Loan thì một kỹ giả Úc đã cứu sống ông.

Sau đó, Tướng Loan được chở sang Úc chữa trị, nhưng vì bị công luận Úc phản đối, nên ông lại được chở sang bệnh viện Walter Reed Army Medical Center ở Washington, D.C., Hoa Kỳ. Nhưng thật đau đớn cho Tướng Loan, các dân biểu phản chiến tại Quốc Hội Hoa Kỳ vào lúc đó cũng phản đối. Trở về Sài Gòn với đôi chân tật nguyên khập khiễng, Tướng Loan được giải ngũ và dành thì giờ vào các công tác thiện nguyện giúp trẻ mồ côi.

Ngày 3-6-1968, 6 sĩ quan ưu tú của quân lực VNCH mà phân nửa là CSQG đã bị trực thăng Mỹ “bắn lầm” (?) tại một cao ốc ở Chợ Lớn trong cuộc hành quân đánh đuổi cộng sản. Người ta nói rằng nếu Tướng Loan không bị thương thì có lẽ cũng đã bị chết với bộ tham mưu hành quân này.

Năm 1975, miền Nam sụp đổ, máy bay của Hoa Kỳ không đưa Tướng Loan và gia đình ông di tản, nhưng các chiến hữu không quân của ông đã cứu ông.

Khi Tướng Loan đến Hoa Kỳ, nữ Dân Biểu Nữ Ước Elizabeth Holtzman yêu cầu trục xuất ông và cả Sở Di Trú và Nhập Tịch Hoa Kỳ cũng đồng quan điểm. Nhưng quyết định trục xuất Tướng Loan về Việt Nam có nghĩa tương đương với bản án tử hình dành cho ông. Vì thế, chính Tổng Thống Jimmy Carter đã phải can thiệp và quyết định cho phép ông được định cư tại Hoa Kỳ.

Tướng Loạn và gia đình đến lập nghiệp ở thành phố Springfield, Tiểu Bang Virginia, Hoa Kỳ. Ông mở một tiệm bán pizza mang tên Pháp là “*Les Trois Continents*” (Ba Đại Lục). Đã có lần, Eddie Adams đến tiệm pizza này thăm Tướng Loạn. Khi nhắc đến tấm hình oan nghiệt năm xưa, Tướng Loạn không hề nói một lời oán trách tác giả tấm hình. Ông còn yên ủi Adams: “*Ông làm nhiệm vụ của ông, tôi làm nhiệm vụ của tôi. Chỉ có thể thôi!*” Chính vì câu nói này, Adams càng thêm mến phục Tướng Loạn và họ đã trở thành đôi bạn tri kỷ.

Trong một dịp có vài chiến hữu cũ đến thăm Tướng Loạn tại quán ăn, bên những ly rượu hội ngộ, Thiếu Tướng Loạn đã rung rung nước mắt thổ lộ hoài bão:

“Nếu cơ may một ngày nào đó tụi mình trở về, thì lúc đó tụi mình đều là nghĩa quân cả. Không Nhảy Dù, Thủy Quân Lục Chiến, Biệt Động Quân, Bộ Binh, Lực Lượng Đặc Biệt gì cả. Tụi mình chỉ là nghĩa quân. Nghĩa quân đây là nghĩa quân của thời Lê Lợi khởi nghĩa, của thời Cần Vương chống giặc ngoại xâm. Chỉ có đám quân đội của tụi mình mới có thể nói chuyện ‘phải quấy’ với đám quân đội phía bên kia, vì hồi còn đánh nhau, hai bên đều bị bịt mắt cả”.

Đến năm 1991, tướng Loạn phải đóng cửa tiệm pizza này, vì dân chúng địa phương đã nhận diện được ông. Có kẻ đã vào nhà vệ sinh của tiệm và viết lên tường câu khiếm nhã này bằng Anh ngữ: “Chúng tao đã biết mày là ai.”

Nhận xét về cá tính của Tướng Loạn, cựu Đại tá Trần Minh Công nhận định như sau: “*Nhìn phong cách và diện mạo của Tướng Loạn, nhiều người cứ tưởng lầm ông là một bạo tướng, nhưng nhiều lần tôi đã từng chứng kiến ông ngồi khóc một mình. Tìm hiểu ra mới biết ông là người rất giàu tình cảm. Ông thương yêu thuộc cấp, sống chết với họ. Kể cả khi ông bắt gặp đàn em làm bậy, ông cũng không nổi phật họ, mà chỉ răn đe để họ cải sửa. Mỗi khi thuộc cấp hy sinh tử trận, ông khóc thương, nước mắt dầm dề. Có khi thương cấp hiểu lầm ông, ông cũng khóc. Ông kể lể: ‘Tao phục vụ quốc gia, dân tộc, chứ tao đâu có phục cá nhân nào.’”*

Ngay khi còn ở Việt Nam vào lúc nắm giữ quyền uy trong tay, gia đình Tướng Nguyễn Ngọc Loạn vẫn sống rất thanh bạch. Tiền lương đem về hôm trước, hôm sau ông lại lấy đi để giúp đỡ thuộc cấp. Khi bị thương, phải đi ngoại quốc chữa trị, ông không đủ tiền. Thuộc cấp xin đóng góp, nhưng ông không nhận.

Trong cuốn “*Bốn Tướng Đà Lạt*” của Lê Tử Hùng có kể lại vụ Tướng Nguyễn Ngọc Loạn trả lại chiếc nhẫn kim cương cho một Hoa kiều giàu có, tên là Hoa Hồng Hòa. Ông này là một trong những thương gia gốc Hoa lương thiện, nhưng đã trở thành nạn nhân của các tướng lãnh sau cuộc đảo chánh 1963. Ông ta bị vu oan để rồi chiếc biệt thự của ông ở Đà Lạt bị một ông tướng chiếm. Tới thời Tướng Loạn chỉ huy ngành CSQG, họ

Hoa mới được minh oan và tiếp tục làm ăn. Khi ông Loan gặp hoạn nạn, phải ra ngoại quốc chữa chân, Hoa Hồng Hỏa biết ông là người thanh liêm, gia cảnh thanh bạch, lại không có thân nhân ở ngoại quốc, nên đã trả ơn Tướng Loan bằng cách tặng ông một cái nhẫn kim cương. Sau này ông Hỏa kể lại rằng ông không biết Tướng Loan phải chữa trị bao lâu và cuộc sống ở ngoại quốc khó khăn ra sao, nhưng ngày trở về Việt Nam, Tướng Loan đã đem trả lại chiếc nhẫn cho chủ nó. Vợ chồng Hoa Hồng Hỏa đã lạy khóc và ca tụng Tướng Loan là bậc “Thánh”!...

9. Dòng Lệ Tiếc Thương

Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan đã qua đời lúc 20 giờ ngày 14-07-1998 vì bệnh ung thư, thọ 68 tuổi. Ông để lại vợ, bà Mai Chính, 5 người con và 9 cháu nội ngoại.

Ngay sau khi nhận được tin này, Eddie Addams đã viết ra bản điều văn bằng nước mắt ngập tràn và từ con tim vỡ nát vì hồi hận. Tuần báo TIME đã đăng tải bài điều văn này ngay trong số phát hành ngày 27-07-1998.

“Tôi đoạt giải Pulitzer trong năm 1969 nhờ tám ảnh chụp một người bắn vào một người khác. Trong tám ảnh đó có đến hai người chết: Người nhận lãnh viên đạn và Tướng Nguyễn Ngọc Loan. Ông Tướng đã giết chết tên Việt Cộng, nhưng tôi giết ông Tướng bằng cái máy ảnh của tôi. Những tấm ảnh vốn vẫn là những thứ vũ khí kinh khủng trên thế giới. Người ta tin tưởng vào chúng, nhưng những tấm ảnh đó cũng có thể nói láo, thậm chí không cần phải ngụy tạo. Chúng chỉ nói lên được có phân nửa của sự thật. Những gì mà tám ảnh này chưa nói lên được là: ‘Người ta sẽ hành động ra sao nếu họ ở vào vị trí của ông Tướng, vào cái thời điểm và nơi chốn của một ngày nóng bức, khi người ta vừa bắt được một tên gọi là ác ôn mà trước đó hẳn đã bắn chết một, hai hay ba người lính Mỹ?’”

“Tướng Loan là một mẫu người có thể được gọi là chiến binh đúng nghĩa và được thuộc cấp kính trọng. Tôi không nói rằng những gì ông Tướng đã làm là đúng, nhưng người ta phải tự đặt mình vào vị trí của ông. Tám ảnh không hề diễn tả được rằng ông Tướng đã tận tụy dành nhiều thời gian đến các bệnh viện để thăm hỏi những nạn nhân chiến cuộc. Tám ảnh này đã thực sự làm đảo lộn cuộc đời ông. Ông chẳng hề phiến trách gì tôi. Ông nói với tôi rằng: Nếu tôi không chụp tám ảnh, thì sẽ có người khác làm việc đó, nhưng tôi vẫn cảm thấy bứt rứt xốn xang về ông và gia đình ông trong một thời gian dài. Tôi vẫn thường liên lạc với ông, lần cuối cùng mà chúng tôi nói chuyện với nhau đã xảy ra hồi sáu tháng trước, vào lúc ông đã bị bệnh rất nặng.”

Trong lúc các bạn hữu, các tổ chức người Việt tỵ nạn còn phải đắn đo, suy nghĩ, họp bàn về việc có nên đăng báo phân ưu và gửi vòng hoa đến phúng điếu cố Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan hay không thì Eddie Adams đã mau mắn gửi một vòng hoa lớn nhất đến phân ưu Tướng Loan với hàng chữ:

“Kính thưa ông Tướng, Lệ đã tràn đầy trong mắt tôi”.

Dưới đây là bản dịch nguyên văn những lời nói của chính Eddie Adams, phát ra từ đáy con tim, với những cảm xúc ân hận vì đã chụp tám hình oan nghiệt, làm hại đời của Tướng Loan:

“Trong đời tôi, bức hình này đã gây ra bao nhiêu lời chỉ trích. Bức hình đã làm tôi đau đớn. Tôi đã bắt đầu nghe được điều này ngay khi bức hình được tung ra. Như quý vị đã biết: Nó đã gây nên những cuộc biểu tình vào năm 1968 và đã tạo ra sự giận dữ và phản nộ tại Hoa Kỳ.

Tôi không hiểu được điều này và cho tới giờ này tôi cũng vẫn không hiểu được, vì trong thời chiến, con người ta chết vì chiến tranh. Và điều mà tôi đã hỏi nhiều người rằng nếu quý vị là ông Tướng đó và nếu quý vị bắt được kẻ đã giết hại dân chúng của quý vị thì quý vị sẽ làm sao? Đây là thời chiến mà!

Làm sao mà biết được nếu chính quý vị gặp hoàn cảnh này mà lại không bóp cò súng?

Bởi vậy tám hình này đã nói dối, đưa đến việc người ta kết án ông Tướng. Ông là một vị Tướng, nhưng thực ra, lúc đó ông là Đại tá Tổng Giám Đốc Cảnh Sát QGVN. Ông đã tốt nghiệp trường chỉ huy tại Hoa Kỳ. Ông là người đầu thủ khoa. Tôi hiểu ông và kính phục ông. Tôi nghĩ rằng đã có hai người chết trong bức hình của tôi: Không phải chỉ người bị bắn, mà cả chính ông Tướng bắn nữa.

Bức hình đã hủy diệt cuộc đời ông và tôi không hề có ý như vậy. Ý của tôi là chỉ muốn trình bày việc gì đã xảy ra. Sự thực là tôi không muốn gánh trách nhiệm là kẻ đã hủy diệt đời sống của bất cứ ai cả.”

Eddie Adams đã đến tham dự đám tang của Tướng Loan và nói rằng:

“Tướng Nguyễn Ngọc Loan là một anh hùng. Cả nước Mỹ nên khóc thương ông. Tôi không thích ông ra đi lặng lẽ theo cách này, để không ai biết đến.”

Sáu năm sau đó, vào ngày 12-9-2004, Eddie Adams cũng qua đời. Hưởng thọ 71 tuổi.

10. KẾT LUẬN

Kẻ chiến thắng, uống mãi ly rượu mừng rồi cũng có ngày say sưa bất tỉnh.
Người bại trận, nhấp mãi chén đau thương rồi cũng có ngày tỉnh giấc vùng lên.
Không phải tất cả những kẻ chiến thắng đều là đúng đắn, giỏi giang hay ái quốc.
Cũng không phải tất cả những người bại trận đều là sai lầm, dốt nát hay phản quốc.
Đã trên 30 năm qua, đây là lúc phải trả lại sự thực cho lịch sử chiến tranh Việt Nam.

Sự thực của lịch sử là gì?

Sự thực không thể chối cãi là: Trong cuộc chiến Việt Nam, kẻ chiến thắng không phải do tài ba của mình, người bại trận không phải do yếu kém của mình. Kẻ thắng không ngờ mình thắng, người thua không hiểu tại sao mình thua. Anh giải phóng tôi hay tôi giải phóng anh? Anh và tôi, tất cả chúng ta chỉ là những con tốt thí trên bàn cờ quốc tế. Tất cả chiến thắng hay thất bại trong cuộc chiến Việt Nam đều do bàn tay phù thủy, lông lá của ngoại bang vẽ ra.

Bởi vậy, đây là lúc phải xét định công tội cả bên thắng cũng như bên thua bằng tinh thần ái quốc đối với Quê Hương và Dân Tộc Việt Nam.

Cuộc chiến Việt Nam không phải bản thiêu như người ta nghĩ đâu, vì đó là một trận thư hùng giữa Tự Do và Độc Tài, giữa Hữu Thần và Vô Thần, giữa Quốc Gia và cộng sản.

Phản chiến Hoa Kỳ lên án Tướng Loan bắn cộng sản là lạc hậu. Thế thì khi Tướng Loan bị thương, được đem đến nhà thương bên Úc, người ta từ chối không chịu chữa. Đó là văn minh chăng? Người ta lén lút vào nhà vệ sinh thuộc cơ sở làm ăn của Tướng Loan viết những câu hăm dọa, tục tĩu. Đó là văn minh chăng?

Phản chiến Hoa Kỳ rầm rộ biểu tình chống chiến tranh Việt Nam vì bức hình Tướng Loạn bắn Việt Cộng ngay tại chiến trường mà họ gọi là “tù binh”, trong khi họ lại yên lặng khi các quân nhân Hoa Kỳ lột trần trường tù binh Iraq để làm trò giải trí, khi các tù binh Iraq bị xích như những con chó bò lê lét trên sàn nhà?

Trong vụ tấn công Tết Mậu Thân, Tòa Đại Sứ Hoa Kỳ tại Sài Gòn và Tướng Loạn đều có cùng một chủ trương là những kẻ chủ mưu cuộc tổng công kích Tết Mậu Thân phải trả giá ngay tức khắc tại phạm trường, không để sống sót bất cứ một tên nào, nhưng Tướng Loạn đã áp dụng theo cách thế “ngao nghễ” của riêng ông, hoàn toàn khác với phương pháp âm thầm kín đáo của Tòa Đại Sứ Hoa Kỳ. 19 đặc công đánh vào Tòa Đại Sứ Mỹ, không ai bị bắt, không ai bị thương, tất cả đều chết.

Tại sao chúng ta lại buồn phiền, xấu hổ, mang tự ti mặc cảm, khi dám phản chiến Hoa Kỳ gọi Tổng Giám Đốc CSQG/VNCH là “bạo tướng”, trong khi chính họ gọi Tổng Trưởng Quốc Phòng Donald Rumsfeld và bà Ngoại Trưởng Condoleezza Rice ngày 4-5-2006 tại Atlanta là những “tội phạm chiến tranh?” Nếu đã là “tội phạm chiến tranh” thì phải lãnh hình phạt tử hình, chứ không thể ngồi điều khiển Ngũ Giác Đài và Bộ Ngoại Giao của siêu cường quốc Hoa Kỳ được.

Trong suốt cuộc đời, Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan đã chịu bao nhiêu oan khiên, nghiệt ngã: Phật Giáo ghét ông vì vụ Bàn Thờ Phật xuống đường. Công Giáo ghét ông vì ông bắt tên cán bộ cộng sản nằm vùng Phạm Ngọc Thảo, tự nhận là “con nuôi ông Diệm” ắn núp tại một giáo xứ ở Hồ Nai. Sinh viên tranh đấu ghét ông vì ông dẹp họ biểu tình. Tổ chức phản chiến trên thế giới ghét ông vì ông bắt kẻ sát nhân phải đền tội ngay tức khắc tại phạm trường.

Nhưng bây giờ lịch sử đã chứng minh: Tất cả những kẻ ghét ông đã sai, và ông đã hành xử đúng.

Tướng Loạn đã đem sinh mạng và tất cả danh dự đời ông để bảo vệ đời sống của dân lành. Ông gieo rắc bình an cho dân chúng ở Sài Gòn, Đà Nẵng, Nha Trang... và tất cả những nơi ông đặt chân đến.

Cầu mong Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan được an nghỉ bình yên trong Ánh Hào Quang Rạng Ngời, với lòng cảm mến, kính phục và biết ơn của tất cả những người Việt quốc gia.

Tiến Sĩ Trần An Bài

Nguyên Giảng Sư Học Viện Cảnh Sát Quốc Gia

Nguồn: Internet E-mail by ddcb chuyển

*Đăng ngày Thứ Ba, January 31, 2017
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*